Ч. 145 Субота 3 (15) липня 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в п. к. Старостбах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Комунікат екзекутивного комітету ческих послів. — Замах на Милява. — Вісти з Америки).

Екзекутивний комітет ческих послів відбув в Празі засіданє. Офіцияльний комунікат о нарадах гласить: „Найперше здано справу з подорожи делеґатів до Відня і з успіху конференциї з ґр. Туном і дром Кайцлем. З ухвали клюбу взяли в тій конференциї участь посли Ґреґр, Герольд, Пацак і Зачек. Делеґати внесли жалобу на політичну адміністрацию в краях ческої корони, іменно що до занедбуваня рівноправности, а крім того упімнула ся о санкцию ухвал ческого сойму як і о виконанє всего того, до чого правительство з'обовязало ся. Побіч сего поінформовали ся делеґати що до намірів ґр. Туна в язиковій справі і плянів правительства в часі осінної сесиї державної ради. До міністра скарбу удали ся делеґати з жаданем, щоби він взяв під розвагу і приспішив санацию фінансів краєвих. Др. Капцль прирік застановитись над сею справою і поладити єї як найскорше. Конференция з ґр. Туном тривала 4 години. Ухвали задержано в тайні, але то можна сказати, що ґр. Тун прирік виконати свої з'обовязаня і управляти в дусї прихильнім ческому народови. Язикове питанє розвяже правительство лише в порозуміню з сторонництвами і то в дусї повної рівноправности. З розправ показала ся повна однодушність що до дальшої акциї.

В справі замаху на Милява доходять з Білграду такі вісти: Членами суду на виновників замаху іменовані: касаційний радник Лазар Попович, предсідателем, судия апеляцийний Марко Джьорджевич і президент судового трибуналу міста Білграда Васа Симич. — В одвій друкарни радикалів мали найти манускрипт проклямациї, що оповіщувала народови смерть короля Милява. — Стан здоровля ад'ютанта Лукича вдоволяючий. Кулю найдено при помочи проміня Рентґена і добуто єї без труду з тіла. — Арештовань не перестають. І так доносять, що в місті Ушици арештовано звістного провідника радикалів і горячого сторонника чорногорского князя, сьвященика Милана Джюрича. В Шабаци арештовано пачальника повіта Живка Анджелича, бо він виставив був Кнезевичеви пашпорт за границю. Вкінци в Кладові арештовано радикального посла Беркича. В загалі арештовано доси звиж 40 осіб.

В Сполучених Державах північної Америки уми всїх верств населення порушають живо дві справи. Одною є справа кубаньска. По одушевленю з легкої побіди над Ішпанцями прийшла тепер черга на зневіру супротив завзятого опору Таґальців. Американьска публика перестала вже вірити в надсилані ґенералом Отісом телеґрафічні вістки про побіди его війск, бо вістки ті виглядають дуже загадочно: Американці або удержують ся на своїм становиску, або приневолені уступити ся, але завсїгди якось без страт в людях. Коли-ж і проженуть Таґальців у глубину острова, то при тій кровавій борбі упаде ледви кілька Американців. І жовта фебра десь їх не чіпає ся — але тілько на папері, бо всякий Американин тепер вже переконаний, що військові власти затають у своїх комунікатах правдиві страти в людях і материялї. А се переконанє потверджують факти, що раз-у раз з филипиньских островів жадають нових полків. А охотників до тої тяжкої а не славної війни, при теперішній знеохоті до цілої кубаньскої справи найде ся не богато. Тож чим раз загальнійше дає ся чути загадочний оклик: покінчимо сю війну в 1900 році! Але кожда мала дитина знає, що значить сей оклик. В слідуючім році припадає вибір на президента. Задля тої справи розвинула ся вже тепер широка аґітация. Проч з Мек-Кінлеєм, проч з его імпериялізмом, проч з его тарифами і з трупами капіталістів! Як звістно Мек-Кінлей зробив ся популярним переведенем тариф митових, утрудняючих конкуренцию европейского промислу. Зразу викликало се одушевлене Американців. Фабрики росли, як гриби по дощи — забракло рук до роботи. Зиски для капіталістів плили як з води, а і для робітників настав добрий час: роботи достатком та і платня поліпшила ся. Але незабаром виявили ся лихі сторони сеї самолюбної та односторонної політики. Американьскі фабриканти звязали ся в картелї, чи як в Америцї називають „трусти“, та стали диктувати довільні ціни на свої витвори. Не стало конкуренциї з заграницею то і не стало товчка до солідної а як найдешевшої фабрикациї. Трусти обняли всї ґалузи продукциї, навіть торговлю живностию, молоком, овочами. Дійшло до того, що ніхто вже не продукує самостійно,

23)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з англійского)

(Дальше).

ГЛАВА ОДИНАЙЦЯТА.

Мария Будвайн.

Короткий, прикрий напад страху і каяня минув борзо і Реджінальд вийшов на терасу, щоби подивити ся па тоті ліси, що знову мали дістати ся єму в спадщині. Урадований таким щастєм, забув і на Керрінґтона і на все. Серце аж било ся єму живійше з радости.

Зійшовши з тераси, перейшов через італіяньский город і пустив ся до малої зелїзної фірточки, котрою входило ся до парку. Тут побачив він якогось старого чоловіка, убраного як похатник, котрий утомлений спер ся на фіртку. Широка крисаня закривала єму майже ціле лице, а довга сива борода звисала аж на груди. Єго одїж була вкрита порохом, як би він ішов богато миль гостинцем серед спеки а на плечах мав скриньку з товарами.

Парк був отвертим для публики; той чоловік приступив до фіртки, очевидно длятого, що може мав надію побачити яку служницю, котра би єму позволила увійти до замку, та розложити там свій крам перед численною челядию ґрафа Освальда.

Той чоловік, сперши ся обома руками на фірточку, анї не рушав ся.

— Позволь менї, щоби я перший поґратулював спадкоємцеви Рейнґемскої маєтности віджившої на ново надії.

— Керрінґтоп! — відозвав ся Реджінальд; а відтак по хвили додав: Господи, а тож що має значити тото замасковане?

Доктор здоймив крисаню з голови і обтер собі чоло рукою, котра виглядала брунатна і поморщена, як рука у старого чоловіка. То було знамените замасковане. Зі звичайно блідого єго лиця зробило ся смагляво брунатне, нїби опалене від вітру і сонця. Чорні, сьвітячі єго очи окружала ціла сітка зморщків а брови були тепер густі і сиваві.

— Я би тебе був нїколи не пізнав — сказав Реджінальд придивляючись через хвильку свому приятелеви.

— Може бути — відповів тамтой. — Я і не хочу, щоби мене хтось пізнав. Перебрати ся так, щоби хтось пізнав, то річ небезпечна. Але я умію ще і голос змінити, як то зараз почуєш. Коли розмавляє ся з приятелем, то не потреба того.

— Але чому ти перебрав ся?

— Бо хочу бути на місци. Можеш преці погадати собі, що менї не конче безпечно тут показувати ся, коли я утїк з панею дому.

— А чогож ти вернув ся? Твій плян вже удав ся? Або може ні?

— Не зовсїм.

— Чи має ще щось стати ся.

— А так, ще щось.

— А тож що? — спитав Реджінальд.

— То вже лиши менї—відповів доктор.— Але тепер ідіть собі звідси, молодий дідичу Рейнгемский, щоби старий похатник міг закурити собі люльку і заждати на служницю, котра би впустила его до замку.

Реджінальд не хотів відступити ся. Присутність его приятеля і дорадника як би его прикувала до місця, де стояв. Рад би був дуже довідати ся тайни, яка крила ся в груди его союзника.

Звідкиж ти знаєш, що твій плян тобі удав ся? — спитав він.

— Я то видів по тобі, коли ти ішов до сеї фірточки; по твоім лици можна вже було пізнати призначого спадкоємця. А тепер може ти менї розкажеш твою повину.

Реджінальд розповів все що стало ся; о тім, що наробила злоба Лідиї Ґреґим та о розмові зі стриєм по повороті ґрафині Еверстронґ.

— Добре! — сказав на то Керрінґтон;— добре від початку аж до кінця! То було знаменито, Реджінальде, що ти панну Ґреґим взяв на сьвідка. Отже она нас підглядала? Она й не здогадує ся, які ми їй за то вдячні. А тепер ґратулюю тобі, Реджінальде. Красна то річ бути признаним спадкоємцем такої посїлости як отся. Одно лиш не конче добре?

— А то що?

— То, що ти будеш мусів довго чекати на спадщину. Ану-ко розважмо; твому стриєви, здає ся, тепер пятьдесять літ.

— Та нїби щось так.

— А у него зелїзна натура. Він жив дуже умірно і навик до доброго способу житя. Такий чоловік може так само легко дожити до вісїмдесяти літ, як я до сорок. Отже тобі прий-

ані не продає по ціні, яку може назначити, а мусить брати товар від трусту, та збувати его після установленої трустом ціни. Очевидно діє ся те на кошт купуючої публики. Звідси настало велике обурене в Сполучених Державах і заздалегідь сильна аґітация против Мек-Кінлея. Партия демократична вже тепер ставить на будуче чотвроліте кандидатуру его противника Брияна.

Новинки.

Львів дня 14 го липня 1899.

— **Іменованя в судах.** Радниками суду краєвого при трибуналах І. інстанциї іменовані секретарі судові: Володим. Гладишовский і Володим. Гащиц для Перемишля і Йоах. Томашевский у Львові для Сянока; заступник прокуратора Йос. Пашкевич в Золочеві для Сянока, повіт. судия др. Ерн. Мандичевский в Дорні Ватрі для Сучави; секретарі судові Андр. Льорек в Ярославі для Самбора, Ант. Кавчиньский у Львові, Олекса Танячкевич у Львові для Бережан, Теод. Бордольо у Львові, Конст. Миронович в Сокали для Тернополя, Стан. Вербицкий у Львові, Щас. Бернацкий в Бібрци для Коломиї, Стан. Новодворский в Копичинцях для Коломиї, Ем. Прокопович в Сучаві; повіт. судия Іл. Дан в Кіцмани для Сучави і адвокат др. Вікт. Маньковский в Рогатини для Коломиї. — Радниками суду краєвого і начальниками повіт. судів іменовані повіт. судиї: Ант. Твердохліб в Ярославі, Евст. Терлецкий в Судовій Вишни, Йос. Стругиньский в Жидачеві. Волод. Несторович в Устріках, Чавдерна в Делятині, Ів. Вокрой в Олеську, Стан. Червиньский в Косові, Мих. Фединьский в Підгайцях, Йос. Райхерт в Борщеві, Кар. Риботицкий в Ходорові, Модест Каратницкий в Калуши, Володим. Лукавецкий у Войнилові, Володим. Кишакевич в Обертині, Йос. Біліньский в Балигороді — всі з полишенем на дотеперішних місцях урядованя. — Радниками суду краєвого і начальниками судів повітових іменовані секретарі судові: Йос. Радіховский в Золочеві для Чорткова, Теоф. Ґелитович в Огинії для Березова, Генр. Ґоральский в Косові для Белзця і Теоф. Ґрохович в Бережанах для Динова. — Дальше іменовані судиями повітовими ад'юнкти судові: Ів. Стефанович в Чернівцях для Вижниці, Ем. Томоруг з Дорни Ватри длв Садаґори і Юр. Тарнавский в Сучаві для Кіцманя.

— **Віче руских академиків** в справі заснованя руского університету у Львові, відбуло ся вчера в сали готелю „Бель-ві“. На вічи явило ся около 300 участників і досить богато запрошеної руской інтелігенциї, а між иншими проф. Романчук і др. Стебельский. Провідником зборів був студ. прав п. Косевич, а реферував п. Галущиньский. В довшій промові мотивував потребу руского університету, підпираючи еї числами і оглядом на культурні потреби руского народу. Бесідник закінчив свою промову поставленем отсих трех резолюций: 1) Українсько-рускі студенти всіх австрийских шкіл висших, з огляду на тягари, які нарід руский поносить в користь держави, з огляду дальше на конституцийно запоручену свободу народного розвитку, і на то, що утраквізм на львівскім університеті єсть недостаточний, а число руских студентів єсть дуже велике, домагають ся від правительства утвореня руского університету у Львові; 2) ті самі студенти, з огляду на потребу руского університету, що рускій народности забезпечить розвиток культури, рішають вислати до п. Міністра просьвіти мемориял в тій справі. Вкінци в третій резолюциї відкликують ся вічевики до цілої руской суспільности, абу ту справу підпирала. Промавляло ще кількох бесідників в імени ріжних академичних товариств і инших університетів. По відчитаню 85 привітних телеґрам, що надійшли з ріжних сторін краю, замкнув предсідатель наради.

— **Вінчанє** др. Василя Щурата, професора руской гімназиї в Перемишли, з панною Галею Крвавич, відбуде ся дня 18-ого с. м. о 12 годині в полудне, в домашній каплици Іх Преосьв. Кир Константина Чеховича.

— **Іспит зрілости в гімназиї в Тернополи** відбув ся в днях від 27 червня до 8 липня під проводом ц. к. інспектора Левицкого. До іспиту сідало 45 публичних учеників і 3 екстерністи. З 17 Русинів здало іспит 16, именно: Безкоровайний Василь. Цебровский Віктор, Гладишовский Антін, Глодзиньский Павло, Галущиньский Тит, Крет Евстахий, Лесик Василь, Марияш Григорий (з відзнач.), Малицкий Олександер, Павула Василь, Постригач Евстахій, Стеслович Осип, Гусак Володимир (екстерн.) і Топольницкий Іван (екстерн.) Один ученик звичайний відступив від іспиту.

— **Із Стрия** пишуть: В суботу дня 15 н. ст. липня устроює в льокали руского касина Стрийский Боян концерт з слідуючою програмою: 1) Ф. Колесса: „Там у поли“ (пісня нар.) хор мішаний. 2) Сольо скрипкове відограє п. Н. І. 3) М. Лисенко: „На прю“ хор муж. 4) О. Нижанковский: „Ах деж той цьвіт“ сольо тенорове. 5) Желеньский: „Czarnobrewa Hanka“ хор муж. 6) В. Матюк: „Цьвітка дрібная“ сольо сопранове. 7) Ф. Колесса: „Обжинки“ хор міш. 8) О. Нижанковский: „Люблю дивит сь“ дует на сопран і баритон. 9) Н. Вахнянин: „Урра у бій“ хор муж. — Початок концерту точно о годині 8. Крісло 70 кр., вступ на салю 40 кр., для учеників, міщан і селян 20 кр.

— **З руского театру.** Дня 11-го с. м. переїхав наш театр з Тлустого до Заліщик, де відограно вже „Запорожця за Дунаєм“ оперу Ніщиньского, „Вечерниці“ діло музичне Ніщиньского і „Бідне дівча“ оперету Куна. Дальше відограє театр: в суботу 15 го „Малку Шварценкопф“ в 5 діях Ґабриелї Снєшко Запольскої в перекладі Т. Ґембицкого; в неділю 16-го „Не ходи Грицю на вечерниці“ народний образ в 5 діях зі співами і танцями;ві второк 18-го „Чумаки“ комедию в 4 актах Карпенка-Карого; в четвер 20 „Ямарі“ оперету в 3 актах Целлера.

— **Процес о 220.000 зр.** розпочав ся нинї перед окружним судом в Новім Санчи. Обжалованими суть бувші арендарі сандецкої пропінациї о зворот неправно побираних надвижок від гектолітра пива, бо побирали замість 4 зр. 40 кр. аж 8 зр. 10 кр., що за десять літ винесло 220.000 зр. Така робота відбувала ся зі шкодою консументів, котрі аж тепер дізнали ся о ній з лїцитаций-них услівий, при нагоді лїцитациї аренди на дальших 6 літ. Обжаловані платили пропінаторам 1000 зр. місячно за мовчанє. Свідків покликано кільканадцять. На лаві обжалованих засяде Мойсей Енґлендер і спільники котрих буде боронити др. Ґалкевич з Санча.

— **Потвору** повила жінка одного робітника на збаражскім передмістю в Тернополи. Дитина має по половині тіла чоловіка, а від пояса до ніг пригадує цілком жабу, особливо ніжки цілком жабячі. Позаяк жиє і відживляє ся правильно, то тернопільскі лікарі поручають матери відвезти ту дивну дитину на львівску клініку.

— **Міліоновий скарб.** В німецкім селї Льосав коло Шляйц зробив померший там сими днями у 86-тім році житя майстер мулярский Р. велику несподіванку своякам і цілій громаді. Коли судова комісия взяла ся списувати спадщину по помершім, знайшла на стриху і в пивници того дому, де Р. доси мешкав, сховані межи старим дрантем дві великі бляшанні скринки, в котрих знаходило ся цінними паперами 1,700.000 марок (1,000.000 зр.) Ніхто навіть его рідні доньки і зяті не знали того, що померший був міліонером, тим більше, що покійник жив дуже ощадно і н. пр. з засади не їздив зелїзницею инакше як лиш четвертою клясою. Так їздив він часто до Липска, щоби на тамошній біржі робити інтереси; але хоч его рідне село лежало при саскій зелїзници, він ішов три години пішки аж до прускої стациї Крильпа длятого, щоби звідтам аж до Липска їхати четвертою клясою, бо на саских зелїзницях нема четвертої кляси. Основу до того княжого маетку дала

шлось би чекати цілих трийцять літ; дуже довга, страшна проба терпеливости.

— Чому ти то говориш? — відозвав ся Реджінальд нетерпеливо. — Чи хочеш, щоби я в хвили побіди гриз ся і гнівав ся? Чи хочеш може сказати, що ми на дармо взяли на свої душі такий злочин, таку брехню? Ти мабуть з розуму зійшов, Вікторе.

— Ні, я лиш думаю над способами і дорогами. Трийцять літ то за довго чекати.

— А хтож каже, що я мушу трийцять літ чекати? Мій стрий може і скорше померти.

— Ах! Правда! Твій стрий може — нагло, може — дуже борзо померти. Невірність его жінки може так страшно вплинути на него, що він готов би померти зробивши нове завіщане на твою користь!

Они оба подивили ся собі очи в очи.

— Що ти таке говориш? — спитав Реджінальд — і чого так дивиш ся на мене.

— Я лиш думаю собі, як би то щасливо стало ся для тебе, коли би той удар, який стрітив твого стрия, став ся злощасним і для его житя.

— Не говори так, Керрінґтоне. Я о чімсь такім не хочу і думати. Що я досить злий, то я знаю; але ще не такий злий, щоби я свому стриєви бажав смерти.

— Може би тобі було жаль его, як би він помер? Було би жаль, при такім богатстві, при таких достатках і значіню, яке богатство може надати чоловікови! Отже тобі було би жаль такого добротливого стрия, що має так люблячого братанича! Ти волів би й трийцять літ чекати на спадщину; коби ти лиш тілько жив!

— Вікторе! — відозвав ся Реджінальд обрушений. З тебе таки справдешний сатана! Вступи ся від мене. Я не хочу вже й чути твоєї поганої бесіди.

— Зажди, ще лиш одно питанє. Як ти гадаєш, на що я казав тобі поставити на тім записі довжнім дату так, щоби речинець припадав за дванайцять місяців?

— Я того не знаю; за то ти знаєш дуже добре, що доки мій стрий жиє, доти той папір не має ніякої вартости.

— Я то знаю; але я казав тобі поставити таку дату на тім документі, бо я як би мав таке перечуте, що ти ще перед тим часом будеш паном в Рейнгем.

— Ти ніби хочеш тим сказати, що мій стрий ще сего року помре?

— Я щось так перечуваю. Мені не здає ся, щоби ґраф Освальд дожив до кінця сего року.

— Керрінґтоне! Ти задумав щось поганого! Відчепи ся від мене, я не хочу мати з тобою ніякого діла.

— Так! То хиба мені піти до ґрафа Освальда і сказати єму, як було по правді минувшої ночи? Чи сказати єму, що его жінка невинна?

— Та ні; не кажи єму нічого. Нехай все лишить ся так, як доси. Він обіцяв мені маєток і годі мені зрікати ся нової надії. Але я не хочу ще дальше пускати ся на злу дорогу та придумувати дальші хитрости. Нам вже удало ся, отже чекаймо терпеливо кінця.

— Так — відповів доктор рівнодушно; — чекаймо кінця; а коли би він мав скорше прийти, як ми того сподіваємо ся, то чей не будемо сварити ся з судьбою. Але онтам між деревами видко якусь спідницю; то мабуть якась служниця з замку; мушу попробовати, чи мені яко вандрівному крамареви удасть ся дістати ся до замку, де мені яко Вікторови Керрінґтонови не вільно показати ся.

Реджінальд отворив фірточку ключем, який мав при собі і позволив докторови перейти через город.

— — — — — — — — — — — — — —

Було вже темно, коли ґраф Освальд вийшов з бібліотеки. Він оправдав ся був перед своїми гостями, що чогось трохи не здоров і не може разом з ними засідати до стола. Коли-ж знав, що вже ціле товариство при столі, вийшов перший раз по сніданку з бібліотеки.

Роздумував довго над своїм нещастєм, аж наконець рішив ся, як має поступати супротив своєї жінки. Пішов до комнат ґрафиниї, але там еї не застав. Служниця его жінки сиділа з якоюсь ручною роботою при вікні.

— Де Ваша пані? — спитав ґраф Освальд.

— Вийшла, пане ґрафе. Мені здає ся, що она на якийсь час виїхала з замку, бо убрала ся у свою найпростійшу сукню до подорожи та й взяла з собою подорожну торбу. В другій комнаті лежить якийсь лист на коминку. Чи принести его?

— Не треба, я сам собі его возьму. О якім часї вибрала ся ґрафиня з замку?

— Може дві години тому назад, пане ґрафе.

ему виграна на льотериї в сумі 35.000 марок, котра незадовго стала борзо побільшати ся через заробок майстра та через проценти і проценти від процентів. Громада Лєсав тїшить ся тепер тепер сим міліоновим скарбом так само як і спадкоємцї тайного міліонера, бо не лиш що від найденої суми буде тепер що року ішов на громаду значний податок, але спадкоємцї будуть мусїли заплатити ще додатково 50.000 марок податку, позаяк покійник нїколи не робив заяви (фасиї) і нїхто не знав, який есть его маєток.

— **Міліонер злодієм.** Звістний в Росиї міліонер Рильский мав в Баку на Кавказї копальні нафти, котрі що року приносили ему великий дохід. Але одного дня спостерегла сусїдуюча з ним фірма Пітоєв, що хтось краде у неї нафту великою масою. Докладнїйше слїдство показало, що злодієм був Рильский і его служба. Головний завідатель і повновластник Рильского, якийсь Лупевскій, зараз утїк, але его зловили недалеко Варшави, а так само і его помічника. Арештовано також і самого міліонера, котрого маєток обчисляють на 10 міліонів. Якраз коли мав ся відбути процес, Рильский попращав ся з сьвітом; він повісив ся в своїй кели в арешті в Баку.

— **Скажений пес** покусав в Тернополи четверо дїтий та другого пса. Найгірше покусаного хлопця відослано до закладу Буйвіда до Кракова. У міщанина Ясиньского, до котрого належав той пес, їла з тої самої миски з якої їв скажений пес, цїла родина. Перепуджений Ясиньский пішов до знахорки по „зіле“. Аби средство було радикальне, Ясиньскі випили від разу всю воду з вивареного зїля та з'їли навіть корінцї. Наслїдки були однак сумні, бо в ночи всї они подуріли. Лїкарі сконстатували отроєнє і мусїли переполокувати всїм жолудки.

Господарство, промисл і торговля.

— **В Товаристві взаїмних обезпечень „Днїстер“** прибуло в місяци червни с. р. 5.628 важних поліс на суму 2,949.149 зр. обезпеченої вартости з премією 26.257 зр. 9 кр. Разом від 1 січня до кінця червня видано 29.157 важних поліс на суму 16,774.722 зр. з премією 139.731 зр. 4 кр.; попередного року за той сам час було 23.596 важних поліс на 13,774.548 зр. обезпеченої вартости з премією 115.805 зр. 85 кр.

Шкід в червни с. р. було 74 случаїв, разом всїх від початку року до кінця червня було 273 шкід, з котрих 259 вже виплачено, 1 шкода находить ся в лїквідациї а виплату 13 відшкодовань в сумі загальній 2708 зр. 31 кр. на разї з причин правних здержано.

Сума всїх шкід тих разом з коштами лїквідациї виносить brutto 77.498 зр. 53 кр. а по потраченю части реасекурованої лишає ся на власний рахунок 40.077 зр. 70 кр.

Фонд резервовий з кінцем червня с. р. виносить 107.279 зр. 99 кр. На житє заключило обезпеченя в Товаристві краківскім через „Днїстер“ с. р. до кінця червня 58 осіб на суму 74.300 зр. З давнїйших обезпечень оплатило в червни 133 сторін 2096 зр. 73 кр. премії. Звертаємо увагу наших членів, щоби обезпечали ся на житє тілько через Тов. „Днїстер“. Потрібні інформациї до обезпечень уділить „Днїстер“ радо кождому на жадане.

— **Рахунок Товариства взаїмного кредиту „Днїстер“ у Львові**, стоваришеня зареєстрованого з обмеж. порукою, за місяць червень 1899.

I. Стан довжний:

		Кор. сот.
1. Уділи членів		62.909·53
2. Фонд резервовий		4,723·50
3. Специяльна резерва		437·68
4. Вкладки:		
а) Стан на поч. місяця	605,595·72	
б) вложено в черв.	54.493·09	
разом	660.088·81	
в) винято в черв.	29.574·89	
позістає з кінцем черв.		630.513 92
5. Сальдо прц. (побраних)		15.764 28
6. Непіднята дивіденда за р. 1897.		501 71
7. „ „ „ 1898		1.442 83
8. Кошти спору		140 20
9. На льокациї у сторін		70 50
10. На рах. біж. Банку краевого		6.000 —
Сума		722.504 15

II. Стан чинний:

		Кор. сот.
1. Позички уділені:		
а) стан на поч. місяця	568.352·13	
б) уділено в черв.	40.780·—	
разом	609.132·13	
в) сплачено в черв.	9.101·34	
Стан з кінцем черв.		600.030 79
2. Готівка в касї з д. 30/6 1899		182 86
3. Цїнні папери фонду резервов.		4.193 —
4. Цїнні папери инші		70.972 50
5. В щадници почтовій (оборот чековий)		1.818 51
6. В инших товарист. і банках		13.008 10
7. Тов. взаїмн. обезп. „Днїстер“		29.902 —
8. Сальдо коштів адміністрациї		2.396 39
Сума		722.504 15

Членів прибуло 53, убуло 6, оставало з кінцем черв. 1899 1.625 членів з 1.667 деклярованими уділами в сумі 83.350 кор.

Стопа процентова від вкладок 4 проц. — від позичок уділюваних з провізиєю на кошти адміністрациї 6½ проц.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 14 липня. Wiener Ztg. пояснює звістну промову мінїстра торговлї бар. Діпавлього і пише, що перші донесеня о тій промові були неточні. Промова бар. Діпавлього не ріжнить ся нїчим від того, що сказав мінїстер Сель на засїданю палати маґнатів.

Париж 14 липня. Echo de Paris доносить, що процес в Рен, до котрого покликано 175 сьвідків, розпічне ся 18 серпня; инші часописи подають дату початку процесу на день 3 серпня.

Лїль 14 липня. По відчитї, який тут виголосив посол Презане против ревізиї процесу Драйфуса, почали товпи демонструвати і вибили множество шиб. Жандармерия завела лад.

— Може дві години тому назад! Як-раз добре до Йоркского воза почтового — подумав собі ґраф Освальд. — Підіть, довідайте ся, чи дійстно в тім часї Ваша пані вибрала ся з дому.

Він пішов до комнати своєї жінки і взяв звідтам лист, але не отворив его, лиш сховав до кишенї.

— Буде ще досить часу довідати ся якою новою брехнею она хоче мене затуманити — подумав він собі.

Він розглянув ся по пустій комнатї. Всюди лежали книжки і ноти. Ще нїби дрожав еї дзвінкий голос в комнатї. А она вибрала ся — на завсїгди! Нехай, то було недобре, спіднене сотворіне, лїпше, що сама винесла ся. А всеж-таки, коли він роздивив ся по порожній комнатї, і переконав ся, що еї нема, зробило ся ему жаль.

— Що з нею стане ся? — подумав собі ґраф Освальд.

— Очевидно верне до свого любчика а він буде еї потїшати. Нехай еї потїшає доки жиє, може бути, що она не довго его задержить. Та чого я о нїй думаю, чого нею журю ся? Треба свої справи упорядкувати — зробити нове завіщане — заким подумаю о мести. По тім буду вже лиш о відплатї думати. Я вже покінчив з любовію на віки.

Ґраф Освальд вернув до бібліотеки. На столї, при котрім він звичайно писав, горіла лямпа. Була то лямпа до читаня, котра пускала богато сьвітла доокола на то місце, де стояла, але на комнатї не було від неї ясно.

Було так парно, як би то було в серпни а не вечером у вересни. Заким ґраф Освальд взяв ся до роботи, отворив широкі склянні двері, що виходили на терасу. Відтак відомкнув стару дубову шафу і виймив пачку паперів. Сїв собі коло стола і почав переглядати папери.

Межи ними було також завіщане, написане по его вінчаню. Він перечитав его і поклав на бік. Коли то зробив, підійшов до отвертого вікна якийсь чоловік; цїкаве, сьвітяче око глипнуло до комнати. То був Керрінґтон перебраний за старого пожатника. Як би ґраф Освальд був тепер подивив ся на него, був би его не пізнав.

Поклавши прочитану грамоту на бік, взяв ся ґраф Освальд писати. Писав поволи розважаючи добре кожде слово. Так писав пів години, а відтак встав і вийшов. Керрінґтон не рушав ся з свого місця на терасї; але коли ґраф Освальд замкнув двері за собою, він вліз тихцем до комнати та приступив до стола, де лежали папери. Его завсїгди легкий хід не наробив нї найменшого шуму на мягкім коврі. Кинув оком на папір, на котрім чорнило ще не було засхло. То було завіщане, в котрім ґр. Освальд назначив свого братанича Реджінальда безусловно своїм спадкоємцем. Віктор Керрінґтон не задержав ся анї на хвильку довше, як було потреба, щоби о тім переконати ся. Він вибіг на своє місце на терасї як-раз в пору, бо ледви що він опинив ся на дворі, як отворили ся двері від комнати.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Краховецкий.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).